Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 269 025 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. HARDY**
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 april 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 april 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 26 april 2021 in toepassing van artikel 18 (1) van de Dublin III-Verordening instemden met de terugname.

Op 30 april 2021 wordt een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Deze weigeringsbeslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw, die verklaart te heten:

[…]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A.M.H., hierna de betrokkene, verklaart de Somalische nationaliteit te hebben. Op 12.03.2021 meldde zij zich aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende zij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van reis- of identiteitsdocumenten.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 28.04.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Op 02.04.2021 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ze verklaarde gehuwd te zijn met N.M.A. Ze verklaarde niet te weten waar hij op dit moment is. Het enige dat ze weet is dat hij nog leeft. Samen zouden ze zes kinderen hebben, waarvan er een werd geadopteerd. Twee kinderen zouden overleden zijn, de anderen zouden nog in Somalië verblijven. Verder verklaarde de betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat ze Somalië verliet in 2016. Ze zou naar Ethiopië zijn gereisd en daar 2 maanden en negen dagen hebben verbleven. De betrokkene verklaarde via een smokkelaar een paspoort hebben kunnen regelen, waarmee ze op 10.04.2016 vanuit Ethiopië naar Frankrijk reisde met het vliegtuig. Daar diende ze een verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaarde een negatieve beslissing te hebben gekregen waardoor ze op 12.03.2021 naar België reisde.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat dat het dichtstbijzijnde land was vanuit Frankrijk om een verzoek in te dienen. Ze verzet zich tegen een overdracht aan Frankrijk, omdat ze daar vijf jaar was en geen enkele vooruitgang boekte. Ze verklaarde dat ze niet weet waar haar man is en dat haar kinderen in het nauw zitten. Ze zou in Frankrijk vier maanden lang geen onderdak hebben gekregen. De betrokkene is van mening dat ze niet kan teruggaan. Ze kreeg een brief om het land te verlaten en is van mening dat ze niet kan teruggaan omdat ze er geen slaapplaats meer heeft.

Op 16.04.2021 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Op 26.04.2021 stemden de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met ons verzoek.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus

of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

In haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitzerland) verwijst het EHRM naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 en stelt dat verzoekers om internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig heeft: 'In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'. Het EHRM liet in deze zaak verder haar bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. De situatie in Frankrijk verschilt van de situatie in Italië, daarom zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op de situatie in Frankrijk in het algemeen of meer specifiek op deze zaak.

Zoals reeds vermeld stemde Frankrijk in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediend verzoek om internationale bescherming werd afgesloten: "de lidstaat is verplicht (…) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier,"Asylum Information Database - Country Report : France – 2020 Update", laatste update op 18.03.2021, hierna AIDArapport genoemd, https://www.asylumineurope.org/reports/country/france, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 58). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58-59). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de préfecture du Nord. We wijzen er ook op dat Rijsel de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 20 kilometer van de grenspost van Rekkem ligt waaruit we besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 102). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend (pagina 102-103).

In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103). Hieromtrent wensen we op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. Zo zullen er in 2021 4500 nieuwe opvangplaatsen gecreëerd worden door de Franse overheid (pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt bovendien dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn ook van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in september 2020 verschenen rapport, "Centres et Locaux de Rétention Administrative – 2019 rapport", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) opnieuw bezorgdheid over de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "Centres de Rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde dat ze diabetes en een te hoge cholesterol en bloeddruk heeft, net als last van maagzuur en hartkloppingen. Ze zou daarvoor medicatie nemen. Bovendien verklaarde de betrokkene eerder een operatie in Frankrijk te hebben laten doen. We benadrukken dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten betreffende haar gezondheidstoestand werden aangebracht.

We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege gezondheidsredenen een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA). Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder verblijfsdocumenten (AIDA-rapport pagina 111). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen en een maand bij ernstige ziekte op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, namelijk omdat dat voor haar het dichtstbijzijnde land was (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, nadat haar verzoek werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De betrokkene verzet zich tegen een overdracht aan Frankrijk, omdat ze daar in totaal vijf jaar was en geen enkele vooruitgang boekte. Hieromtrent wensen we nogmaals te benadrukken dat het de betrokkene niet toekomt om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene van mening is dat ze haar tijd heeft verdaan in Frankrijk, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de negatieve beslissing die de betrokkene kreeg in Frankrijk, herhalen we dat het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen geenszins noopt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken nogmaals dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot is de betrokkene van mening dat ze niet kan terugkeren, omdat ze eerder een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Ze kreeg er op het einde van haar verblijf geen bestaansmiddelen en slaapplaats meer. De betrokkene verklaarde in Frankrijk vier maanden geen opvang te hebben gekregen. We benadrukken dat Frankrijk op 26.04.2021 zijn akkoord gaf voor een terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We herhalen dat we niet betwisten dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de condities in de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken bovendien dat de betrokkene van in het begin verklaarde wel opvang te hebben gekregen in Frankrijk. Het zou haar pas ontnomen zijn op het moment dat ze een negatieve beslissing kreeg.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocate van verzoekster een pleitnota neer.

De neerlegging van een pleitnota is niet voorzien in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, in de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekster ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (RvS 1 juni 2011, nr. 213.632; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 6 december 2017, nr. 240.104). Waar verzoekster in de pleitnota en ter terechtzitting afstand doet van het huidige beroep, merkt de Raad op dat verzoekster tegen de bijlage 26*quater* van 30 april 2021 twee annulatieberoepen heeft ingediend (in de zaak RVV 261 477 tegen de weigeringscomponent en in de zaak RVV 261 474 tegen de bevelscomponent). Aangezien beide zaken echter samenhangen is de Raad te dezen van oordeel dat de afstand van het geding in de huidige zaak niet kan worden ingewilligd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

"3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (non- refoulementsbeginsel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 17, § 1 en 21, en 19 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

INTERNATIONAAL RECHT:

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.
2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:
(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;
(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstellingen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;
(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

NATIONAAL RECHT:

Artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat het non-refoulementsbeginsel in het nationaal recht erkent, luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non- refoulementsbeginsel .»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RW 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr . P.17.1202.F/4 ; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RW Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) .

Artikel 52, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bepaalt dat de door dit Handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag

betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke binnen die verdragen zijn gesteld. Voorzover het voormelde Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan worden toegekend (art. 52, § 3 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (2000/C 364/21). Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Europese Unie een ruimere bescherming biedt (art. 52, § 3, in fine van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000). Dat wil zeggen dat geen der bepalingen van dit Handvest mag worden uitgelegd als zou zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Europese Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Europese Unie, de Gemeenschap of alle Lidstaten partij zijn, met name het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsmede door de grondwetten van de Lidstaten (art. 53 van het van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andereconstitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

[…]

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot mensonterende behandelingen ingevolge de opvangomstandigheden en behandelingen in Frankrijk waarover verwerende partij niet ontwetend kan zijn. Zij verklaarde:

- (cf. stuk nr. 2, p. 1/7):

[…]

En

(cf. stuk nr. 2, p. 4/7):

[…]

Het gebrek aan opvang viel gelet op de data van haar verblijf en komst naar België in de periode van haar asielaanvraag en dit in schending met de Europeesunierechtelijke minimumverplichting tot opvang in de zin van de artikelen 17, § 1 en 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). Artikel 17, § 1 luidt:

«1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.
2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid

beschermt. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21, alsmede in het geval van personen in bewaring.
3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.»

Artikel 21 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013, getiteld «Kwetsbare personen - Algemeen beginsel», luidt :

«De lidstaten houden in hun nationale recht tot uitvoering van deze richtlijn rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet- begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking.».

Verzoekende partij is een oudere vrouw en heeft geen bestaansmiddelen terwijl het AIDA-rapport documenteert dat verzoekende partij in verminderde materiële opvang («reduced material conditions») terechtkomt die verder bemoeilijkt worden door opschorting van registraties («suspension of registration» ingevolge COVID-19 dat nog niet ten einde is en door beperkte opvangplaatsen («limited Reception capacity») (cf. stuk nr. 4, 96) .

- alsook (cf. stuk nr. 2, p. 4/7):

[…]

Het gebrek aan gepaste medische opvolging is een schending met de Europeesunierechtelijke minimumverplichting tot medische zorgverstrekking in de zin van artikel 19 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 dat getiteld «Gezondheidszorg» luidt:

«1. De lidstaten dragen er zorg voor dat verzoekers de nodige medische zorg ontvangen, die ten minste de spoedeisende behandelingen en de essentiële behandeling van ziekten en ernstige mentale stoornissen omvat.
2. De lidstaten verstrekken de noodzakelijke medische of andere zorg aan verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, inclusief, indien nodig, passende geestelijke gezondheidszorg.».

Verzoekende partij lijdt aan diabetes, te hoge bloeddruk en cholesterol en hartkloppingen zijnde aandoeningen die voortdurende zorg en bij eventuele aanvallen onmiddellijke hulp noodzakelijk maken terwijl het AIDA-rapport documenteert («Acces to PUMA (universal healthcare insurance; eigen verduidelijking) is (...) in most regions of France effective within one month (...) However (...) the new policy which introduces a 3-month period before accessing to has rendered the access to healthcare more difficult in 2020», cf. stuk nr. 4, p. 112) en dat daarenboven beperkt is (cf. kader: «2. Do asylum seekers have adequate access to health care in practice? LIMITED», stuk nr. 4, p. 111).

Deze omstandigheden zijn systematisch beleid (policy) en voldoet niet aan de minimumvoorwaarden zoals in artikel 19 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013.

Schending van het voormelde artikel 19.

Hierdoor weet verwerende partij minstens dient zij te weten dat verzoekende partij in de eerste drie maanden niet van medisch hulp verzekerd is.

Het motief is niet ernstig en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Door de bestreden beslissing te nemen stelt verwerende partij verzoekende partij bloot aan behandelingen bij terugkeer naar Frankrijk die tesamen genomen de hardheidsdrempel van artikel 3 van het voormeld Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, overschrijden en daarmee mishandelingen uitmaken.

Het is duidelijk dat de opvang en medische verzorging niet aan de Europeesrechtelijke minimumstandaarden voor opvang en gezondheidszorg in de zin van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 voldoen.

De voornoemde vrees van verzoekende partij en het risico op ernstige schade is daarom niet louter hypothetisch maar reëel en gedocumenteerd volgens de maatstaf van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens evenals uw Raad (RVV 20 november 2017, nr. 195.228) .

De bestreden beslissing schendt het non-refoulementsbeginsel in 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 van voormeld Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én 17, § 1 en 21, en 19 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013.

De ingeroepen motieven zijn in strijd met de gekende en gedocumenteerde feiten en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij diende de te verwachten gevolgen van een verwijdering te onderzoeken rekening houdende met de algemene situatie in Malta en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95):

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine). It will do so by assessing the issue in the light of all material placed before it, or, if necessary, obtained proprio motu (see H.L.R., cited above, § 37, and Hirsi Jamaa and Others, cited above, § 116).

Op grond van de verklaringen van verzoekende partij en van de documenten waarover verwerende partij beschikte en aan het administratief dossier toevoegde en bij uittreksel aan het onderhavig verzoekschrift worden toegevoegd (cf. stuk nr. 4) diende verwerende partij te weten dat zij niet zonder schending van het non-refoulementsbeginsel de bestreden beslissing en zonder een eigen onderzoek te voeren (proprio motu) minstens een evenwichtige lezing pro en contra van voormelde rapporten te maken om de te verwachten gevolgen in hoofde van verzoekende partij te kunnen weerleggen, nam verwerende partij de bestreden beslissing in strijd met de feiten en documenten in het administratieve dossier en handelde zij kennelijk onzorgvuldig.

Doordat rekening houdende met deze en voorgaande redenen verwerende partij vooralsnog de bestreden beslissing nam dat wil zeggen verzoekende partij welbewust aan de besproken risico's blootstelde, handelde verwerende partij eveneens onzorgvuldig.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De asielzoeker dient niet in het bezit van geldige reis- of verblijfsdocumenten in de zin van artikel 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 te beschikken om haar verzoek om internationale bescherming dat voorrang neemt, te kunnen doen.

Het motief is niet dragend.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing die verzoekende naar Roemenië terugbrengt, komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. Verzoekster voert aan dat zij een oudere vrouw is en in Frankrijk verminderde materiële opvang zal verkrijgen die verder bemoeilijkt wordt door de opschorting van de registraties omwille van de coronapandemie. Daarenboven wijst verzoekster erop dat zij lijdt aan diabetes, te hoge bloeddruk, hoge cholesterol en hartkloppingen. Hierdoor heeft zij nood aan voortdurende zorg. Verzoekster voert aan dat het systematisch beleid in Frankrijk niet voldoet aan de opvangrichtlijn en dat de eerste drie maanden geen medische hulp verzekerd is. Haar terugkeer zou volgens verzoekster een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor de overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland,* par. 104). Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 249). In dit kader onderstreept het EHRM meermaals dat asielzoekers een bijzonder ondergepriviligeerde en kwetsbare groep zijn die bijzondere bescherming vereisen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 97). De eerder vermelde vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers, is des te meer aanwezig wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging ('*decisive factor*') en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het al dan niet begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 99). Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM waarbij de aansprakelijkheid van een Staat onder artikel 3 van het EVRM niet is uitgesloten wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v.*

Griekenland en België, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich in het kader van de Europese Unie er zich positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of de gemachtigde heeft onderzocht of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Met betrekking tot de toegang tot opvang motiveert de bestreden beslissing:

"In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier,"Asylum Information Database - Country Report : France – 2020 Update", laatste update op 18.03.2021, hierna AIDArapport genoemd, https://www.asylumineurope.org/reports/country/france, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 58). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58-59). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de préfecture du Nord. We wijzen er ook op dat Rijsel de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 20 kilometer van de grenspost van Rekkem ligt waaruit we besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 102). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend (pagina 102-103). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103). Hieromtrent wensen we op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. Zo zullen er in 2021 4500 nieuwe opvangplaatsen gecreëerd worden door de Franse overheid (pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De bestreden beslissing gaat aldus wel degelijk in op de mogelijke tekorten in de opvangstructuur, maar motiveert uitgebreid dat in Frankrijk geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen zou vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie terecht zouden komen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster verduidelijkt geenszins waarom verweerders beoordeling ontoereikend is. Door het louter tegenspreken van deze beoordeling heeft verzoekster blijk van haar eigen mening, doch maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Waar verzoekster betoogt dat de registraties van verzoeken om internationale bescherming opgeschort zijn omwille van de coronapandemie, blijkt uit het AIDA-rapport inderdaad dat dergelijke registraties opgeschort werden tussen midden maart 2020 en begin mei 2020. Er blijkt echter geenszins dat op heden dergelijke registraties niet opnieuw zijn opgestart, noch maakt verzoekster dit aannemelijk met enig bewijsstuk.

Wat betreft verzoeksters gezondheidssituatie wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Het AIDA-rapport stelt bovendien dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn ook van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in september 2020 verschenen rapport, "Centres et Locaux de Rétention Administrative – 2019 rapport", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) opnieuw bezorgdheid over de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "Centres de Rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde dat ze diabetes en een te hoge cholesterol en bloeddruk heeft, net als last van maagzuur en hartkloppingen. Ze zou daarvoor medicatie nemen. Bovendien verklaarde de betrokkene eerder een operatie in Frankrijk te hebben laten doen. We benadrukken dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten betreffende haar gezondheidstoestand werden aangebracht. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege gezondheidsredenen een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA). Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder verblijfsdocumenten (AIDA-rapport pagina 111). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen en een maand bij ernstige ziekte op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster voorbij gaat aan bovenstaande motivering. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legt verzoekster geen medische stukken neer betreffende haar gezondheidstoestand. Ook in het kader van het onderhavige beroep ondersteunt verzoekster haar betoog niet met enig begin van bewijs. Zij maakt niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.3. In de mate de verzoekende partij aanvoert dat zij een vrees heeft op refoulement naar Somalië omdat haar asielprocedure in Frankrijk tot een weigeringsbeslissing heeft geleid, motiveert de bestreden beslissing:

"Zoals reeds vermeld stemde Frankrijk in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediend verzoek om internationale bescherming werd afgesloten: "de lidstaat is verplicht (…) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier,"Asylum Information Database - Country Report : France – 2020 Update", laatste update op 18.03.2021, hierna AIDArapport genoemd, https://www.asylumineurope.org/reports/country/france, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 58). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58-59). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de préfecture du Nord. We wijzen er ook op dat Rijsel de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 20 kilometer van de grenspost van Rekkem ligt waaruit we besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn."

Aldus blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat de asielprocedure reeds negatief werd afgesloten. De bestreden beslissing motiveert echter terecht dat het risico dat de aanvraag geweigerd wordt inherent is aan elk verzoek om internationale bescherming en dat de weigering door Frankrijk op zich geen schending van het beginsel van het beginsel van non-refoulement inhoudt. De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoekster de mogelijkheid heeft om in Frankrijk een volgend verzoek in te dienen. Met haar algemene kritiek weerlegt verzoekster deze motivering niet.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder de te verwachten gevolgen van een verwijdering diende te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in Malta, verduidelijkt verzoekster geenszins waarom de situatie in Malta relevant is in het onderhavig dossier.

3.4. Samen met het huidig beroep diende verzoekster een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in wezen tegen de beslissing van 30 april 2021 tot weigering van verblijf. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad met nummer 269 024 van 25 februari 2022 werd op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 18.1 (d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening) vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt in haar laatste middelonderdeel, werd haar verzoek geweigerd omdat zij niet beschikt over geldige reis- of verblijfsdocumenten in de zin van artikel 2 van de vreemdelingenwet. In het bestreden bevel wordt vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over de voormelde documenten en derhalve het grondgebied dient te verlaten. Dit wordt in wezen niet betwist door verzoekster. Zij verduidelijkt niet waarom deze rechtsgrond *in casu* ontoereikend is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT